

Minister siger, at skjønt „de Grunde, som ere anførte for at lade Staten træde hjælpende til i det Viemed at skaffe Postvæsenets fast ansatte, underordnede Bestillingsmænd Alderdomsforsjorgelse, tale ogsaa for, at en lignende Hjælp ydes Landpostbudene“, saa mener han dog, at man her maa gaa over til denne Maade med frivillig Alderdomsforsjorgelse. Jeg tror, at det vilde være til Gavn for det Hele, hvis den høitærede Minister vilde se paa dem, som om de i Virkeligheden hørte mere fast til Postvæsenet, end der her antydes. Thi det er sikkert, at i Begyndelsen af en Mandes Ansættelse kan han maaske efter kort Tid finde sig utilfreds og gaa sin Vej, men jo længere et Landpostbud bliver staaende i Tjenesten, desto inderligere bliver han knyttet dertil, og det navnlig af den Grund, at naar en Mand har hengivet 10—15 Aar af sit Liv i Tjenesten som Landpostbud, er han virkelig aldeles ude af Stand til at kunne paatage sig anden Gjerning. Som Regel er ved Ansættelsen af Landpostbude deres Lønningsvilkaar tilbøielig beregnede paa, at de skulle kunne have anden Fortjeneste ved Siden af, men jeg tror, at gjenemgaende vil det vise sig, at det er en Illusion. For et Postbud, der skal gaa daglig 3—5 Mil, vil man vistnok indrømme, at det bliver umuligt at have nogen anden Livsgjerning ved Siden af; det kan i alt Fald kun gjælde de enkelte Landpostbude, som have mindre Distancer at gaa. Har et saadant Bud altsaa staaet i Tjenesten en lang Række af Aar, er han ude af Stand til at skaffe sig anden Livsernæring, hvis han afstediges eller paa Grund af den lille Løn tvinges til at søge sin Afsted, saa jeg tror næsten, det vil være en Umulighed med den nuværende Lønning for Landpostbudene, at de kunne afse noget af Beløbet til en Enke- og Alderdomsforsjorgeskasse. Hvis en saadan skal træde ud i Virkeligheden, mener jeg derfor ubetinget, at man bliver nødt til at forhøje deres Lønninger, i det Mindste med saa Meget, som man fordrer, de skulle tilflyde i det nævnte Viemed. Men det bliver efter min Mening dog kun et Ombyøb i Stedet for at give dem Pension. Det Simpleste vilde være at give dem samme Ret som alle de Andre. Jeg tror endogsaa at være i Overensstemmelse med den høitærede Minister i mine Betragtninger, idet jeg vil tillade mig at henvise til nogle andre Udtalelser af ham, som findes i Motiverne til et andet af ham forelagt Lovforslag, om Statsbanedriftens Ordning. Der siger han meget varmt og smukt — med den ærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at oplæse det —: „Ligesom allerede humane Gen-

syn paahyde Staten at afværge Nød for dem, der — som de allerfleste saavel høiere som lavere Statsbanefunktionærer — i dens Tjeneste anvende deres hele tjenestedygtige Livstid, saaledes kan det ikke være Tvivl underkastet, at Lønning og Alderdomsforsjorgelse under slige livsvarige Forhold, staa i den nøieste Sammenhæng, idet det vil være klart, at en Mand, hvem der tilfikkres en passende Forsjorgelse, er tilbøielig til at indgaa paa en lavere Løn end, naar en saadan Forsjorgelse ikke stilles ham i Udsigt“. Den ærede Minister siger videre, at en saadan Mand „vil føle sig ganske anderledes knyttet til Driften og oplagt til sin ofte besværlige og ingenlunde faresfri Gjerning end den, der i saa Henseende maa svæve i Uvisshed“. Det Samme maa virkelig kunne siges om de Postbude, som efterhaanden have levet sig ind i Tjenesten. De have det samme Krav paa ikke alene at faae den Løn, som de kunne leve af og forjorge deres Familie med, men ogsaa at have Udsigt til ikke at blive kastede paa Sattigvæsenet, naar de blive gamle. Den høitærede Minister siger endvidere, at en Sondring mellem Pensionberettigede og Ikke-Pensionberettigede vil „næppe være hensigtsmæssig for Statsbanedriftens Vedkommende“, men at Pensioneringen for alle Klasser skal betragtes som et Hele, saa at de samme Pensioneringsbestemmelser gjælde for Alle, „fordi dette ikke alene giver den bedste Mand i Staten, men ogsaa er mest i Statsbanedriftens Interesse, eftersom de, der ansættes i samme, derved ville føle sig stærkest knyttede dertil og vie den Virksomhed, hvortil de saaledes have bundet sig, deres bedste Kræfter“. Ministeren siger endelig ogsaa, „at naar Statsbanedriften, ligesom den er pligtig til enhver Tid at sikkre sine Funktionærer tilstrækkelig Løn, saaledes ogsaa bør forge paa passende Maade for deres Alderdom og Enkesforsjorgelse, selv om det Bidrag, der hertil oprindeligt er tænkt ydet af Driften, ikke maatte vise sig tilstrækkeligt, bortfalder enhver Grund til at indrette en selvstændig Pensionkasse, og det mest hensigtsmæssige vil uden Tvivl være at lade Driften aarlig udrede de Pensioner m. v., som ville være at yde“. Ganske vist siger den høitærede Minister ogsaa, at Jernbanerne arbeide under jærlige Forhold, og at de, der først i en Række af Aar have staaet ved Jernbanerne, kunne disse ikke være tjente med at miste, ligesom det ogsaa er vanskeligt for de paagjældende Personer at skaffe sig Virksomhed paa anden Maade. Men det forekommer mig som sagt, at nøiagtig det Samme gjælder